

У. Азъ знаѣхъ на какво оснваніе ти сѣ тѣй казвали. Ты самъ можешъ, ако не ся отрычашъ отъ трудъ, да испыташъ: азъ ли по-вѣрно ти расказвамъ мысли-ты на Б. Августина, или други челоуѣцы, що ти ся за това говорили? казвали. Азъ ти предложихъ думы-ты му тѣй, както ся тыи четжтъ въ *стары-ты и почти въ сички-ты рѣкописи*: а други ти ся ги приказвали, както ся напечатаны отъ поборницы-тѣ на Западна-та Църква.

И. Меня не ми ся вѣрва да има хора, които разваляжтъ писанія-та на знамениты писатели, за да ги примѣнятъ по мнѣніе-то на своята Църква. Може ли ся пази вѣрж-тѣ съ лѣжжъ?

У. Азъ оставямъ самъ да разсѣдишъ това по-дозрѣніе; а ще ти обьяснѣхъ сетнѣ-то.

Напечатано є: *imago simillima cogitationis eius*, сирѣчь, най-прилеченъ образъ на това *помысленіе*: *Voluntatem de cogitatione procedere*, сирѣчь, воля-та исхожда *отъ помысленіе-мо*. *Cogitationis imaginem*, сирѣчь, образъ на *помысленіе-мо*.

Нѣ въ Венеціанско-то изданіе отъ 1552 година направено є на това мѣсто сетнѣ-то забѣлежваніе: *vetera interim loco cogitationis habent cognitionis*, сирѣчь, обаче въ стары-ты рѣкописи на мѣсто: *помысленіе*, намѣрвася, *познаваніе*.

Сѣщо и въ Парижско-то изданіе отъ 1677 година, и въ Антверпенско-то отъ 1700 година, сѣ на онова мѣсто направено сетнѣ-то забѣлежваніе: *omnes prope Mss cognitionis eius. Et infra, cognitione pro-*